

Rosenius' samlede skrifter

1.9

Mon du virkelig bliver salig

(s.161) Hvad er vel i sidste instans formålet med al vor syslen med åndelige ting, al vor stræben og al vor gransken, om ikke dette, at vi skal blive salige? Leve i det rette forhold til Gud, mens vi er her, og i døden gå hjem til ham og så altid være sammen med Herren.

Ville det da ikke være på sin plads, om vi et øjeblik stod stille og overvejede et og andet i denne forbindelse. Var det mere end rimeligt, om vi tog os for at undersøge, om vor stræben nu også er af den beskaffenhed, at den virkelig fører til dette salige mål. Vi skulle dog nødig "løbe på må og få" eller kæmpe som den, der blot "støder i luften."

For manges vedkommende bliver spørgsmålet om, hvorvidt al åndelig stræben fører til målet, det første, der bør overvejes.

Kan enhver, som på en eller anden måde søger Guds rige, virkelig gøre regning på at komme derind? Kan enhver, blot han er religiøs, gøre sig håb om at blive salig? Eller er vejen til livet tværtimod kun en?

Viser dette sidste sig at være tilfældet, bliver det næste, vi har at gøre, at undersøge, om vi nu også befinder os på denne den eneste vej til salighed. Om vi med stille glæde kan se årene forsvinde, eller om vi mangler det nye liv, der er en nødvendig betingelse for at kunne dø en salig død.

Forfærdeligt var det, om man ikke skulle få nåde til at besinde sig på dette. Og forfærdeligt er det, om man i kødelig sikkerheds letsind afgør sagen på stående fod – uden at prøve sig selv for Herrens ansigt!

^(s.162) Men den, som får nåde til at besinde sig på, hvor han står, og vil være oprigtig mod sin sjæl, vogte sig vel for at søge ud i det blå efter svar på sine spørgsmål. Han bør hverken sætte sig ned og blot tænke og overveje det eller vente et umiddelbart svar i sit hjerte. Ej heller bør han i så vigtige spørgsmål lytte til menneskers mening, men kun spørge efter, hvad han siger, som på dommens dag skal fælde den endelige dom.

I denne forbindelse skal anføres en bemærkelsesværdig udtalelse, som Jesus selv ved en lejlighed fremsatte. Gud give os nåde til at mærke os, hvad han siger.

I Luk. 13:23-30 læser vi:

”Der var en mand, som spurgte ham: ”Herre! Er det kun få, som bliver frelst?” Da sagde han til dem: ”Kæmp I for at komme igennem den snævre port; thi mange, siger jeg jer, skal søge at komme ind og ikke formå det. Når husbonden først er stået op og har lukket døren, og I står udenfor og begynder at banke på døren og sige: Herre! Luk op for os! - da vil han svare og sige til jer: Jeg ved ikke, hvor I er fra. Så vil I begynde at sige: Vi har da spist og drukket for dine øjne, og du har lært på vore gader. Men han skal svare og sige til jer: Jeg ved ikke, hvorfra I er; gå bort fra mig alle I, som øver uret! Der skal der være gråd og tænderskæren, når I må se Abraham og Isak og Jakob og alle profeterne i Guds rige, mens I selv er kastet udenfor. Og de skal komme fra øst og vest og fra nord og syd og sidde til bords i Guds rige. Og se, nogle af de sidste skal være blandt de første, og nogle af de første skal være blandt de sidste.”

Vi får her den overraskende oplysning, at mange skal søge at komme ind gennem den snævre port, men ikke formå det.

Tillige ser vi, at det skal være mennesker, som her i tiden har haft så meget forbindelse med Gud og hans ord, at de med sandhed kan sige: Vi har da spist og drukket for dine øjne, og du har lært på vore gader. Altså mennesker, som har været ^(s.163) gæster ved det bryllup, hvorved himmeriget lignes. Thi det er klart, at det, Jesus her vil have sagt, er det samme, som når han i Matt. 22 taler om manden, der var kommet ind i bryllupssalen, men uden bryllupsklædning på, og som derfor blev kastet ud i mørket udenfor.

Hvad denne mand angår, skal vi mærke os, at det ikke er kirkens almindelige verdslige medlemmer, han repræsenterer. Gæsterne ved dette bryllup er ikke de døbtes mængde, men kun et udsnit af den. Det er dem, som ved Åndens kald er gået ud fra verden. Thi – siger Jesus – de var kommet som følge af en indbydelse. En indbydelse, som folk frelst på grund af manglende tid havde undslået sig for at efterkomme. En var bundet af sin mark, en anden af sin forretning, og ingen af disse verdens trælle kom med til brylluppet.

Denne mand derimod havde sat alt til side og var kommet til bryllup ifølge den indbydelse, han havde fået. Og dog står her:

”De skal søge at komme ind gennem den snævre port og ikke formå det.”

Forfærdelige ord! Men hvad skal vi stille op? Det er vor milde frelser selv, der har talt. Hvem ville ikke gerne tale ord, der kan behage! Men skjule så alvorlige sandheder for vore venner kan vi jo dog ikke.

Det vigtigste for os bliver nu at få klarhede over, hvad ordene betyder. Hvordan det

kan gå til, at mennesker, som søger at komme ind, dog ikke skal formå det. Til alt held har Herren ikke lader os uden forklaring herpå. Der er, ifølge Skriftens fremstilling, to muligheder. Den første er denne: Mange søger nok Guds rige, men ikke med den fornødne alvor. De er nok begyndt at få øjnene op, men søvnen tynger endnu deres sind. De vil eje Gud og hans nåde side og side med verden og dens venskab. Visse syndere er de villige til at aflægge, andre derimod kan, det vil sige, vil, de ikke erkende som synd, men tager dem tværtimod i forsvar.

(s.164) Hvis nogen kommer til mig, sagde Jesus, og ikke for min skyld kan give afkald på alt, fader og moder og hustru og børn og brødre og søstre, ja endog sit eget liv, kan han ikke være min discipel. Han ligner en mand, som begyndte at bygge, men ikke havde midler til at fuldføre det, han var begyndt på. Han får intet igen for den møje og de omkostninger, han har haft.

Der var en rig ung mand, som gerne ville følge Jesus, men – det lod sig nu ikke gøre med rigdommen i behold. Og da han hørte, at han måtte skille sig af med den, gik han bedrøvet bort.

Der er mange, det går på samme måde. Der kigger noget usigelig vemodigt i dette, at de går bedrøvet bort. De var kommet Guds rige så nær. De havde mødt Herren Jesus og følt sig tiltrukket af ham, men blev tvunget til at vende ham ryggen og gå bedrøvet bort. Thi opgave alt for hans skyld var dog mere, end de kunne bekvemme sig til.

Disse søger at gå ind, men formår det ikke. Andre går bort fra Herren uden selv at være klar over det. De trøster sig med en falsk trøst, idet de tror sig at være hans, skønt de aldrig har oplevet den nye fødsel og ikke har et eneste af den nye skabnings kendetegn.

Endelig er der dem, som for alt i verden ikke kan tænke sig at opgive deres søgen, men ikke desto mindre tøver, når det gælder det afgørende skridt. De tænker på omvendelse og tro, men længere kommer de ikke. De tøver bestandig og trækker det

ud, til det bliver for sent. Om dette siger Jesus: Når husbonden først er stået op og har lukket døren, og I står udenfor og begynder at banke på døren og sige: Herre! Luk op for os osv.

De havde altså haft til hensigt at gå ind, men nåede det ikke. De blev ved at udskyde det, år efter år, i tillid til, at Herren ^(s.165) nok skulle holde porten åben, til også de var gået igennem. Og så ser de sig pludselig bedragne og kan ikke slippe ind.

Denne første årsag til, at mennesker, som søger at gå ind gennem den snævre port, ikke skan formå det, er temmelig indlysende. Vil vi dernæst betragte den anden, støder vi på større vanskeligheder. Her er det, selve anstødsstenen ligger.

Det kan udtrykkes på følgende måde: Mange, som søger at gå ind gennem porten, vil være i stand til at give afkald på alt, ja endog deres eget liv, for at komme ind, men endda skal det ikke lykkes for dem. Og grunden hertil er slet og ret den, at der trods alt er noget, de hænger mere ved end selve livet og ikke vil give afkald på, nemlig deres egen mening og troen på den betydning, deres egen omvendelse og forsagelse har.

Med andre ord: De søger at gå ind gennem den snævre port, men uden at ville agte på anvisningen om, hvor den er at finde, og løber derfor panden mod muren, hvor ingen port er. Det er den slags mennesker, Jesus beskriver, når han taler om manden, der var kommet ind i bryllupssalen, men uden bryllupsklædningen på. Eller når han taler om de uforstandige jomfruer, som vel havde lamper, og som gik ud for at møde brudgommen, men ikke havde olie i deres kander.

”De skal søge - ” siger Jesus. De skal virkelig søge alvorligt. Men Herren skal svare: ”Jeg kender jer ikke?” Fejlen er, at de aldrig har stået i sand forening med ham. Han

har aldrig fået lov at være det for dem, som han skulle. **Bryllupsklædningen er jo dog Kristus og hans fortjeneste – hans retfærdigheds hvide klæder, vundet**

gennem tvætningen i Lammets blod. Og olien i lampen er den tro, som næres af nådens overstrømmende rigdom der, hvor synden blev stor. Den, hvem meget forlades, elsker meget. Det er synderinden ved Jesu fødder et talende bevis på.

^(s.166) De, der således søger at gå ind gennem den snævre port, men alligevel ikke kommer ind, er altså mennesker, som er i besiddelse af alt andet, blot ikke ham, som er ”døren” og ”vejen”.

De hylder den rette lære om Kristus og troen på ham, har fattet ham med deres forstand og bekender ham med deres mund, men skal de være helt ærlige, har det større betydning for dem, hvad de selv ved Guds hjælp skal gøre og være.

Hvad skal vi sige til dette? Jo: ”Det ene burde I gøre og ikke forsømme det andet” - men: vejen til frelse er kun en. Alt, hvad vi kan gøre: våge, bede, stride osv., er ting, som unægtelig har deres store betydning, men Kristus – Kristus og hvad han har gjort – skulle dog have den fornemste plads i vort hjerte. Hjertets midtpunkt skal han være – ikke blot bekendelsens og forstandens. Her gælder det om ikke at leve på en løgn og hykle for sig selv og for andre. At du forstår med din forstand og bekender med din mund, at Kristus bør være alt for hjertet, slår ikke til. Men er det sandhed og virkelighed for dit hjerte, skal det også nok give sig udtryk i din tale.

Disse, som slår deres lid til noget hos dem selv, røber sig således derved, at de ikke kan synge ”den nye sang”, den sang, om ingen kan lære uden de, der er ”løskøbt fra jorden” De synger i deres hjerte en anden vise – om, hvad de selv skal gøre og være. Og grunden er, at de endnu ikke er gået så grundigt til værks med deres omvendelse, at de er kommet til kort med den. De har endnu ingen erfaring af den lovens virkning, Paulus taler om, når han siger, at synden levede op og ved hjælp af buddet viste sig i sin grænseløse syndighed. De har endnu aldrig oplevet dette, at synden blev større, da loven kom til, eller dette, at deres mund blev stoppet, og de stod strafskyldige for Gud.

Denne besynderlige lære er dem komplet uforståelig, De er ikke oprigtige hverken mod sig selv eller mod ordet, men vælger og vrager og vil kun vide af det i Guds ord, som umiddelbart tiltaler ^(s.167) dem. Dette derimod, som netop er, hvad de mangler, støder de fra sig med foragt. At de før nævnte erfaringer er ukendte for dem, anfægter dem ikke. Deres fromhed og nidkærhed skulle da vel være bevis nok for, at de ejer den levende tro på Kristus i deres hjerter. Således ræsonnerer de, skønt de burde vide med sig selv, at deres egne bodsøvelser betyder mere for dem end Kristus og hans fortjeneste, og skønt det er en kendsgerning, at tusinder og atter tusinder har været nidkære for Gud uden at eje den levende tro og har jaget efter retfærdighed uden at nå frem til den.

Ville de dog for deres evige saligheds skyld erkende sandheden i vor Herres Jesu ord, når han siger, at det vitterlig er muligt at være med i bryllupssalen og dog blive kastet ud i mørket udenfor, nemlig, når man er kommet ind iført sine egne klæder. Eller når han siger, at det kan lade sig gøre at søge at gå ind gennem den snævre port, at spise og drikke for Herrens øjne, profetere og gøre undergerninger ved hans navn og dog få det svar tilbage: ”Jeg har aldrig kendt her; vig bort fra mig!”

- da skal ”gråd og tænderskæren” begynde. Herren har sagt det.

Tryggest for al fare er de elendige, som aldrig bliver tilfreds med deres alvor og omvendelse, anger og bøn, men som elsker evangeliet og hungerer og tørster efter nåden i Kristi forsoning.

Thi Herren er de elendiges frelser, synderes ven, for at han må blive æret i alt, blive alt i alle.

30. juni 2015

(revideret: 2012 / 2017)

Side 7 af 7

Gengivet med tilladelse fra LogosMedia

Enhver gengivelse, kopi og videredistribution kræver skriftlig tilladelse fra RoseniusNet.dk
Alle citater skal bringes i fuld og oprindelig ordlyd efter god citatskik og med respekt for forfatteren.